

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională
a României

ISBN: 978-606-711-701-1

Caricaturile de pe copertă sunt realizate de Ștefan Popa Popa's

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Toma Roman Jr.

Toți fiii președinților

roman

*Unele fapte, întâmplări și personaje
din această carte pot fi reale*

E I K O N

București, 2017

Cuprins

Margarina în vremea revoluției	5
Cutia de plastic	8
Prima binefacere a democrației	12
Vocea poporului	15
Protecția rudei de la țară	18
În vitrină	24
Toți fiii președinților	36

Margarina în vremea revoluției

— Trebuie să ocupăm toate instituțiile de stat, să-i blocăm. Ministere, primării, gări, poștă, să-i paralizăm, criminalii dracului. În filme așa se face, hai și noi.

— Dacă trag în noi?

— Aia care-au murit aseară nu s-au gândit așa, hai să acționăm.

Dialogul ăsta se purta în dimineața de 22 decembrie 1989, în Piața Rosetti, într-un grup de puști, majoritatea elevi sau studenți. Era ora nouă jumătate-zece, Piața Universității era încă blocată de elevi de la școala de milițieni, militari în termen, milițieni de-a binelea și securiști. Dinspre Titan și Militari veniseră câteva mii de muncitori, unii cu pancartele de la manifestațiile de 23 August sau de 1 Mai, de pe care acoperiseră cu vopsea pasaje de lozinci, cu steaguri găurite. „Oamenii muncii” zbierau, agitau pumnii, amenințau cu bețele de steag, dar între ei erau și milițiano-militaro-securiști. Nu începuseră violențele. Eu și prietenii mei

ne apropiasem în față la Intercontinental de un grup de milițieni juvenili de la Băneasa și încercasem să-i luăm la sentiment cu texte de genul „și voi sunteți români”, „aveți acasă părinți și frați” și alte d-astea. Idila s-a întrerupt când a venit un tablagiu lung și deșirat, cu un câine lup agitat, prins în lesă. A zis: „Bă cărați-vă, dacă-i scot botnița lu ăsta și-i dau drumul pe voi vă face franjuri!”. Ne-am retras spre Rosetti, să regândim tactica de luptă. Cea mai apropiată instituție a statului din zonă era Ministerul Agriculturii, pe care am luat hotărârea eroică să-l ocupăm. Un prim obstacol era un lanț cu lacăt pus pe o poartă masivă din fier.

— Serbănică, stai vis-a-vis, ia bă o pânză dă bomfaier d-acasă. Șobolanii dinăuntru nu mișcă, s-au căcat pe ei de frică! (...)

— E al dracu de gros, bre, hâr, hâr, hâr... Ieșiți bre afară și deschideți-ne, că discutăm altfel dacă nu... Ai dracu lași...

— Hai, că încet încet se duce, hâr, hâr, hâr, hââr. Încă nițel... hâr, hâr, zbing. Ia Dănuț lanțul să avem cu ce să ne apărăm! (...)

Ajunși în curte ne-am dus la ușa cea mare de la intrarea în clădire și am constatat că e încuiată. Răcnetele către securiștii misterioși din interior,

pornind de la treburi de tipul „captatio benevolentiae” până la amenințări cu moartea și justiția dreaptă a poporului nu au avut niciun efect. Până la urmă, am continuat asaltul victorios cu un târnăcop și un topor, găsite oportun la un rastel contra incendiilor, cum erau pe vremea aia, aflat în curte. După vreun sfert de oră, eram înăuntru, unde domnea o liniște suspectă. Dușmanul nu se arăta de nicăieri. Peste alte 10 minute, făcusem primele victime, niște portrete clasice ale lui Ceaușescu (varianta „într-o ureche”) găsite în oarece birouri rămase descuiate. Am jucat nițel sârba pe mutra cârmaciului. La etajul doi sau trei, nu mai țin minte, am gasit o ușă capitonată cu catifea vișinie, pe care scria „Cabinet ministru”. Am apăsat pe clanță, era închis, așa că am presupus, absolut firesc, faptul că înăuntru ne aștepta o mare confruntare cu o hoardă de nomenclaturiști înarmați până-n premolari.

Cutia de plastic

Întarea în cetate a cedat destul de ușor după ce târnăcopul a fost folosit drept pârghie. Mai întâi ni s-a părut suspect un fișet, unde am găsit patru sticle de whisky. Mai văzusem la tata, dar n-am putut să mă abțin să spun:

— Uite, ai dracului, ce se îmbuibau în timp ce poporul murea de foame!

— Suntem 7, cum le împărțim?

— Le bem aici, s-ar putea să fie ultimele din viața noastră!

Într-un dulap din lemn am mai dat peste 6 cartușe de Kent lung, cu castel.

— Ai dracului nenorociți, noi nu mai găseam nici Carpați și io-te la ei!

— Pe astea zic să le împărțim...

— Sunt șase... 9 pachete de căciulă și restul le punem la comun, cât stăm aici, dacă se întorc ăștia nu știm cât tre' să rezistăm!

Ultima redută de cucerit era frigiderul. Înăun-

tru ne așteptau 3 rude de salam de Sibiu și două cutii misterioase, din plastic. Salamul știam ce e, dar cutiile pe care scria ceva pe ungurește ne speriau puțin. Conțineau un fel de cremă, despre care habar n-aveam dacă e otrăvită sau poate exploda. După un gât sănătos de whisky, pentru curaj, am luat puțin și prudent, cu vârful unghiei din conținutul unei cutii.

— Bă, futu-i în gură, e margarină, da-i mult mai bună ca aia normală. Ai dracu, aveau margarină în cutie de plastic, care a mai văzut așa ceva!?

— Șerbănică, fugi repede la mă-ta și adu o pâine-două!

Până atunci, avusesem parte doar de o mizerie de margarină, ambalată într-o hârtie cerată grețoasă. Șerbănică a venit repede cu patru franzele. Nu mai fusese până la mă-sa fiindcă între timp poporul revoluționar spărsese vitrinele magazinului de pâine de la Colțea, de unde amicul se servise direct. M-am instalat pe scaunul secretarei ministrului și mă credeam în altă lume. Sorbeam whisky dintr-un pahar de cristal găsit acolo, mă uitam pansiv la fumul albăstrui scos de un Kent din care trăgeam și în același timp molfăiam un sandvici cu margarina-minune și salam de Sibiu. Aveam vizi-

uni cu o Românie democratică și prosperă în care toată nația o să fie fericită. Eram atât de absorbit de viitorul patriei încât nici nu îi băgam în seamă pe prietenii mei care se cam piliseră și vorbeau despre femeii imaginare. Unul dintre ei pretindea că a făcut amor cu o tipă care semăna leit cu cântăreața comercială Sandra, în mare vogă pe atunci. Reveria mi-a fost întreruptă de un țârâit metalic prelung. Am ridicat receptorul telefonului din fața mea.

— Alo, cabinetul tovarășului ministru?

— Da!

— Să trăiți! Sunt tov. Pârvu, secretarul cu agricultura de la Teleorman. Am de trimis transportul de 40 de tone de soia pentru fabrica de șrot de la Urziceni. Ialomița nu mai răspunde la telefon. Nu știu dacă să-i dau drumul. La noi e liniște, dar așa cum a spus și tovarășul Ceaușescu la teleconferință sunt situații delicate în țară. Aștept indicațiile dumneavoastră, de la centru, ce să fac cu transportul.

— Băgă-ți-l în cur, criminalule! D-aci înainte să mănânci salam cu soia numai tu, cu neamul tău de criminali. Ați înfometat poporul!

— Ce-i asta, tovarășe?! De ce n-a răspuns

tovarășa secretară? Cine e la aparat?

— E poporul, boue!

I-am trântit telefonul și am mai luat o mușcătură din pâinea cu margarină și salam. Între timp, prin geamul deschis să mai iasă fumul de Kent se auzeau motoare de elicopter.